

[H. C. Hansen.]

lem ikke ved det; det ville undre mig lidt, når han oven i købet er formand for en stor organisation, således som tilfældet nu engang er. Det ved vi jo allesammen, det behøver vi såmænd ikke at diskutere her.

Jeg skal imidlertid ikke gå ind i en debat om den enkelte byrde, der i forvejen måtte ligge der. Det afgørende for mig er, at vi søger fremefter at få en rimelig byrdefordeling mellem by og land over befolkningsgrupperne, og jeg har ikke til hensigt at drage skel; det vil jeg gerne have understreget meget stærkt.

Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup nævnte forrentningsprocenten, som jeg forstod den højtærede statsminister ikke var i stand til at give mig nogen oplysninger om på nuværende tidspunkt. Jeg spurgte den højtærede finansminister derom; måske er det undgået hans opmærksomhed, men hvis han er i stand til at oplyse mig derom, vil jeg gerne vide det.

Det ærede medlem sagde, hvis jeg ikke hørte forkert, at i 1945—48 var den gennemsnitlige forrentningsprocent 3. Hørte jeg rigtigt? Den var 3,2 i 1945—46, 3,5 i 1946—47, 3 i 1947—48, 6,5 i 1948—49 og skal vi sige ca. 9 for 1949—50; jeg formoder, det er deromkring. Skal det være et angreb på et erhverv, hvis man nævner disse forhold, eller giver det ikke netop basis for, at vi sagligt drøfter, om der nu er rimelighed for en noget anden byrdefordeling end den, der er tale om. Det er for mig det afgørende, og det ene afgørende, og jeg værger mig imod at få skudt i skoene, at jeg har gjort brug af en særlig angrebsform mod den ene eller den anden befolkningsgruppe. Det har ikke været min hensigt, og det har heller ikke været at finde i mine ord.

Så må jeg måske have lov til til slut at gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Det ærede medlem fremkom i slutningen af sin tale med et par bemærkninger, som det vil være rimeligt at svare på. Når det ærede medlem fremsætter den udtalelse, at tidspunktet for en opsigelse af Englandsaftalen blev forpasset af den tidligere regering, er det en af det ærede medlems sædvanlige — hvis jeg må kalde det sådan — forkortede sandheder. Dette spørgsmål har gentagne gange været behandlet i det udenrigspolitiske nævn, hvad det ærede medlem ved, da han selv har deltaget i drøftelserne. Det ærede medlem ved udmærket godt, hvordan den politiske standpunkttagen

overfor hele dette problem har været. Det ærede medlem ved også, at landbruget bestemt ikke har ønsket denne aftale opsagt. Det ærede medlem skal derfor, synes jeg, i sin omtale af Englandsaftalen og i sin omtale af ansvaret for, at den ikke er opsagt, anvende, skal vi sige en lidt bredere grund. Det vil være rimeligt og forsvarligt, således som stillingen er og har været i det høje ting.

Jeg forstod på det ærede medlem, at hvis han for to år siden havde fremsat forslag om en sådan ekstraordinær grundskyld, som jeg har nævnt i dag, ville vi have smilet allesammen. Jeg tror, det ærede medlem tager fejl. Hvorfor skulle vi gøre det? Vi har jo grundskyld i dansk lovgivning. Vi smiler kun, når grundskyld gøres til religion og det ærede medlem hr. Viggo Starcke til dens profet. Vi er meget kritiske her til lands overfor profeter, og det ærede medlem hr. Viggo Starcke må undskylde os, vi er en del, der synes, at han ikke fylder målet. Det er det, der kan smile ad, men ikke spørgsmålet om grundskyld som sådant. Det er et sagligt problem, som — hvad vi jo også er i færd med — kan undersøges, kan drøftes. Det er slet ikke dette, der er smilets anledning ved forskellige lejligheder; det er selve troen på, at grundskyld vil kunne klare dette lands og verdens vanskeligheder, en tro, som vi ikke deler.

Dernæst må jeg gøre et par bemærkninger til det ærede medlem om de 60 000 nyansatte. Jeg forstod, at jeg, som hører til socialdemokratiets hjernetrust, skal have særlige muligheder for at vide, hvorfor den socialdemokratiske presse har behandlet det ærede medlem så fælt, så uforskammet, som det ærede medlem nu engang er behandlet. Jeg må bedrøve det ærede medlem hr. Viggo Starcke med, at den socialdemokratiske presse ikke drøfter alle artikler eller henter direktiver for sine artikler eller sin redaktionelle fremgangsmåde hos socialdemokratiets ledelse. Jeg kender intet andet til den lille strid, det ærede medlem har med den socialdemokratiske presse, end det, jeg har læst herom i pressen. Men hvad er det egentlig, det ærede medlem er så vred over? Retsforbundet gennem det ærede medlem og gennem andre, bl. a. det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, fortæller landet over, at den udvikling, der er sket i de offentlig ansattes antal, er en sådan, at man siger, at der er 60 000 for mange i forhold til, hvad der burde være efter befolkningsudviklingen. Er det ikke rigtigt? Det hævder man. Med hvilket